LAS SET BALADAS

FETAS

PER

FRANCESCH PELAY BRIZ

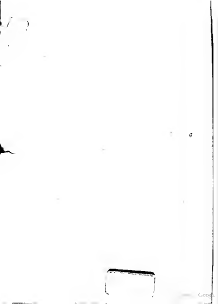
TITOLS

La Rosa [illegible] muntanya — La [illegible] de Vall-Hebrona
A las portas del cel — La [illegible]
Lo [illegible] — La [illegible]
La veu de Deu

BARCELONA
ESTABLIMENT TIPOGRÁFICH EDITORIAL DE SALVADOR MANERO
[illegible]

1867

Se ven á 8 rals.

FRANCESCH PELAY BRIZ.

LAS SET BALADAS

FETAS

PER

FRANCESCH PELAY BRIZ.

TITOLS.

La rosa de marbre	Lo castell de Vall-llibrega
A las portas del cel	Lo hegre d' or
Lo cap de cosa	La espasa del mort
La veu de Déu	

BARCELONA:

ESTABLIMENT TIPOGRÁFICH-EDITORIAL DE SALVADOR MANERO,

Rambla de Sta Mónica, núm 3,—Ronda 128

—

1867

A EN MANEL MILÁ Y FONTANALS.

AL AUTOR DE LA BELLA

CANSÓ DEL PROS BERNAT FILL DE RAMON

DEDICA ESTAS SET BALADAS COM A MOSTRA DE VER AFECTE Y BONA VOLUNTAT

S. A.

F. P. B.

LA NUVIA DE MARBRE.

Set anys fa qu' es á la guerra,
Ningu sab quán tornará
Un dia ne venen novas,
Son novas que fan plorar
A la donzella Na Dolsa
Que d' ell namorada está
Las novas son de que arriba
No pas a dalt de cavall,
Sino estes en llit de llansas,
A pes de brassos portat.
Quan fa set anys se n' anava,
¡Qui s' ho havia de pensar!

Quan ella ne reb la nova,
Tota trista s' va posar,
Quan ella ne veu que 'l portan,
N' arrenca del pit un sospir;
Quan ell mort per baix passava,
Ella ne finava a dalt
Las cambreras que la enrotllan
Be la volen rebifar.

Sas darrerenchs paraulas
Son — «Ab ell m' heu d' enterrar.»
Quan fa set anys se n' anava,
¡Qui s' ho havia de pensar!

Quan es morta la ventetaen,
No la enterrau ab ell pas;
La tomba hont l' han apaguda,
N' es tota de marbre blanch
De relléu ne té las armas
En los peus y en lo capsal.
Damunt del tap de la tomba
La estátua de marbre hi ha,
Dessobre la crema la llantia
Qu' es tota d' or cisellat.
Quan fa set anys se n' anava,
¡Qui s' ho havia de pensar!

¿Son las dotze que 'l gall canta?
La lluna bee claro está
Qui vetlla que estiga alerta,
Qui dorm que reposi en pau.
La campana dels burgesos
Mitja nit senyalant va
A cada toch de campana
La estatua se va aixecant,
Al ultim toch de campana
De peus en terra ja está
Quan fa set anys se n' anava,
¡Qui s' ho havia de pensar!

Camina, camina y fora,
Cap á la porta se 'n va
La porta de la capella
S' es obert de bat a bat
Passa 'l claustre, passa 'l pati,
Surt á fora, ja es al ras
No lcesso fa quan camina,

No camina: llescant va
Lo gayata, quan se n adona,
De la creu la la senyal
Quan fa set anys se n anava,
¡Qui s' ho havia de pensar!

A ran mateix de las rasas
N hi tè la burch son fossar,
Creus de pedra, creus de ferro
Y una creu de troncs de faig
Una xuta que hi havia
Set vegadas ha cantat
La estatua es al cementiri
¡Ay Verge santa! ¿qué fa?
Ne cáu de genolls en terra
D aquella creu al davant
Quan fa set anys se n anava
¡Qui s' ho havia de pensar!

La lluna de plé li dona
Sense desjuntar las mans,
Sens moure gota la testa
Sos llavis ha mig badat
¿Ne resa pel ser? ¡Miracle!
¡Ay, válgam Déu! ¿qué dirá?
La creu sembla que s adressa
Per poder millò escoltar
Las paraulas que murmura
Son — «¡Ah ell m haig d'enterrar!»
Quan fa set anys se n anava,
¡Qui s' ho havia de pensar!

Tot parlant ella s enfonsa
Com si se l anés menjant,
La terra que la rodeja
Plena d agram desvelat
En le clot que ella deixava
Hi sortia un xiprer alt,

Y del xiprer dos colomas
Que cap dret al cel se 'n van
L' estatua prou l' han cercada,
Mes no l han trobada may.
Quan fa set anys se 'n anava,
¡Qui s' ho havia de pensar!

A LAS PORTAS DEL CEL.

(Tradicional.)

A dalt del cel—se 'n puja un' ánima
Troba al portal,—Miquel archangel,
Que en una má—n' hi te una espasa,
Y en l' altra má—unas balansas
—¿D' hont vens?, li diu—lo sant archangel —
—Ne vinch del mòn,—n' he sortit ara
Á dins del cel—voldria entrarhi —
—Abans d' entrar—farem pesada
De tos fets bons—y parauladas!
Al caure 'l plat—de las balansas
Sabrás si 't perts,—sabrás si 't salvas
Si cau lo bo,—podrás entrarhi,
Si 'l dolent cáu,—n' ets condempnada —
—¡Pobre de mi!—Y ara ¿qui 'm salva?
Jo n' he mancat—moltas vegadas
He estat mal fill,—he estat mal pare,
Ingrat amich,—traydor y avaro!—
Lo cel lluheix,—tira l' archangel
A l' un platet—las accions santas,
A l' altre plat—las condempnadas.
Cerull aquest,—sense res l' altre

Lo primer cáu,—l' altre s' enlayra
—¡Trista de mi!—tindré d' anarmen
Ben lluny del cel—que tant m' agrada!
¡Trista de mi!—que ni esperansa
Puch da á mon cor—que s' esbadalla!—
Ne diu aixó—y arriba un angel
Porta a la mà—dos ó tres pallas
Al platet buyt—les ha tiradas
¡Válgam lo cel!—¡La Verge válgam!
Lo plat buyt cáu,—lo plé s' enlayra
L' archangel riu —L' ánima 's salva
La espay ne llu —Los angels cantan

—

Es qu' una nit—va aixoplugarse
A un pobre vell—que ne captava
De llit no pas,—si sals de palla
Li n feu lo jas—á la portxada.

LO CAP DE CASSA.

Lo reyna s' esta sentada,—lo patge a sos peus s' está
Una cortina hi ha estesa —Lo rey escolta detras
—Si m' estimas, no m' estimas,—no vull que m' ho digas may
Ab tal que aprop meu te veja,—lo meu cor sempre riurá.—
—Mes si vostre espos suspira —¿De qué té de suspirar?—
—De los vostres ulls, senyora —que 'm segueixen allá hont vaig
Y de vostre cor que el veurem—se posa tot alterat —
Uns creuhen en morts que tornan,
Mes d' altres no 'ls creuhen pas

Un pintor de nomenada—molt llany s' ha anat a cercar
Quan ell ha estat arribat—lo rey ja l' está esperant
En una cambra soleta—l' ha tancat ab pany y clau
Uns diuhen que pinta en tela,—altres diuhen que en crestall,
En que té la vista fixa—diu que pinta l' llena d' un plat
Del matí fins á la tarda,—y de l' aubada al llustrual
Tot solet pinta que pinta,—y pinta que pintaras
Uns creuhen en morts que tornan
Mes d' altres no 'ls creuhen pas

Toca l corn loca la porta —lo rey de cassa ha tornat
Los llebrers cridan y saltan,—de segur no van cansats

La reyna al peu de la escala.—Lo rey á dalt de cavall.
Lo patge l' estreb aguanta.—Lo rey tremolant esta.
—Ja ho veyéu, senyora mia,—poca cassa s' ha trobat
No es al bosch hont cassa 's troba,—mes cassa hi há en la palau
¿No us sembla, senyora mia,—que 'l patge molt home 's fa?—
Uns creuhen en morts que tornan
Mes d' altres no hi creuhen pas

Los guisats son a la taula,—y los reys estan asseguts.
Quan se ve cansat no 's menja,—perçó 'l rey poch ha menjat
La reyna no te pas gana.—«Senyora, menjen d' est plat,
No es de carn molt tendra y fina—ni es de un cap que jo he cassat
No es d' una carn que us agrada.—¡Y fou un cor fort! ¡Menjáu!—
La reyna no te pas gana—quant no te 'l patge al davant,
Tant si li te cara si no,—un boci n' ha de tastar.
Uns creuhen en morts que tornan
Mes d' altres no hi creuhen pas

—Lo tall que menjeu, senyora,—no es de carn d' enamorat.
No es d' un que d' amor vivia—sens en la mort pensar may
Si per cas lo coneixéu,—lo coneixeréu encar,
Sa cara esta retratada—en la fons mateix del plat
Y ¡quinas galtas mes frescas!—Y ¡quins cabells mes daurats!
Cas, cas sembla 'l patge—que vos estimavan tant;
Com no 'l veig darrera vostre,—casi casi qu' ho sera —
Uns creuhen en morts que tornan
Mes d' altres no hi creuhen pas

La reyna se 'n va a sa cambra—sens deixar de mirá 'l plat,
Y dins d' una capsa 'l posa—que n' era d' or y d' esmalt.
Corrent baixa a la capella,—ne resa al peu del altar
Quan la oració ne finia—lo patge ja te al davant
Ros y bell com abans era,—ab sas dos galtas de maig,
Sols que n' hi te un clot en una—que molta gracia li fa,
Y n' es lo mos que la reyna—quan sopava s' ha menjat
Uns creuhen en morts que tornan
Mes d' altres no hi creuhen pas.

LO CASTELLÀ DE VALL-LLÓBREGA.

Lo castellà de Vall-llóbrega—torna al castell;
Al ser à mitja pujada—lo bat de estreb;
Ha ovirat una pastora,—de quinze anys fets
—Lo sol á la posta baixa,—nina, ¿hont aneu?
Deturat, que avuy lo dia—durará mes —
Y de travers en la senda—posa l corser
—Deixaume lloch perque passi,—no 'm deturéu,
Que lluch a baix que me esperan—dos germanets —
—Si trobo rosas floridas—del tronch las prench,
¿Y vols que á una nina hermosa—no diga res?—
—M creu que jo só una filla—de pobre gent,
Y ne tinch l'amor donada—ja fa molt temps —
—Demá tornarás a casa,—avuy no pot ser
Avuy dormirás, pastora,—dins del castell —
—Abans que al castell anarhi —primer l infern —
La nina se cuida y plora,—ell esta cech
Damunt del cavall la puja—tot mug rient
Ja son a dalt de la casa,—dins del castell
La fica dins de la cambra—del damas vert
La pobra noya tremola—del cap als peus
—Per l ánima de la vostra—dona Isabel

Que fa set anys que al morirse—se 'n pujá al cel
Llevánse primer la vida—que 'l que volén —
—No erdas, hermosa nova,—que ningu 'l sent
Me 'n vaig a llevar la espasa —casco y capell;
Despres parlarem de cosas—dolsas com mel —
Las portas ajusta y tancu,—treuse l' esberch,
No penja d' un clau la espasa,—los guants se treu
—Ja s' ets estesa en lo llonjo—Ihi? ¿Eh? ¿No 'u veus
Com l' amor ab sa alenada—tot ho ablaneix,
Y lo que primer s' esquiva—se val despres?
Vina a mos brassos, gira—tau cap tan bell,
Que mas llavis te demanan—tant sols un bes
Aneu, douchs, gira la cara,—lo cos tambe
Se la vergonya te 'u priva,—jo 'l giraré
Quan la dona esta tombada,—ell s' alsa dret
Vol parlá, un nus li a la gola,—y al cor lo gel
La dona del llit pagada —era 'l cos fret
De la que sigut havia—sa esposa fel

LO BETRE D' OR.

I

Ella era de Roca-Llaura;—mes ell era valencia,
Ella com un fil d' or rossa,—ell moreno y ben plantat
Un dia van fè una lleva,—y del poble ell va marxar
Tres anys lo que es ó la guerra—y qui sab quán tornará
Bon recort qui se 'n va deixa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

Lo barò ne vè de casse,—ella fila en lo portal
Quan passa pel davant d' ella—lo barò atura 'l cavall
Ella 'ls ulls ne clava en terra,—depressa 'l fus fa rodar
Lo barò del cavall salta,—y se li assenta al costat.
Bon recort qui se 'n va deixa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

No diuhen que vá parlarli—y ella tot s' ho va escoltar
Qui en lo poble no l'han vista—ja fa cosa de mig any
Un pagès que l' ha trobada—diu que du garlanda al cap,
Un vestit de seda ab rósecch—y dos patges al detrás
Bon recort qui se 'n va deixa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

Un dia qu' anava á missa—son espós la va otorar
—Dos patges per durte 'l rossech—un altre pèl sitial
Un pèl coixí te 'n mancava—des d' avuy no 't mancará
En lloch dels tres que tenias—quatre patges ne tindrás—
Bon recort qui se 'n va dexa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

Quan ella ha entrat á l' esglesia—lo coixí en terra ja está,
Del escut d' argent á sota—hi ha un paper mig amagat
Quan ella ha tornat á casa—s' ha tancat ab pany y clau
Quan ella ha cixat de sa cambra—fins los llavis los té blanchs
Bon recort qui se 'n va dexa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

A la nit quan ella sopa—té 'l nou patge al seu detrás,
Cada cop que ella vol beure—ell li te d' umplir lo vas
Quan ella lo beyre allarga—sempre d' aigua 'n fa vessar
Perque la ma li tremola—com si 'l bras tingues cansat
Bon recort qui se 'n va dexa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

Quan la mitja nit sonava—lo baró 'l patge ha cridat
—Porta 'l beyre d' or, bon patge,—que la set 'l ha d' apagar—
Lo patge lo beyre porta—tot ple fins á ran de dalt
En una má té la gerra,—ab l' altra lo agafaba 'l plat
Bon recort qui se 'n va dexa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

No sé si 'l pols li tremola—ó si es que la són lo bat,
Lo cert es que 'l baró 'l renya—perque 'l vi ha xarbotejat.
—Beben d' aquest vi, senyora,—que bevent se dorm mes plá
Ella 'n ben fins mitja copa —Lo baró l' altra meytat —
Bon recort qui se 'n va dexa
Si 'l que 's queda hi vol pensar

II

La cortina esta tirada—al davant del finestral
—Espòs, clareja 'l dia,—y jo 'm trobo ben malalt

Dins del pit jo fech hi sento,—dins del cor m' hi bull la sanch...
¿No 'us sembla que la cortina—s' ha mogut d' aquell costat?
Las rosas teneu espinas
Y las espinas fan sanch

Esposa, crideu ajuda,—que 'm porten aiga si us plau;
Tot le mar jo me 'l beuria—si 'l tingues aquí 'l davant.
¡Aiga, esposa, que 'm recremo!—¡Si trigueu ja será tart!—
Quan ella no salta en terra—lo baró ja n' ha finat
Las rosas teneu espinas
Y las espinas fan sanch

Tant bell punt ella está dreta—enlayra 'ls brassos, fa un ay'ay!
Dú la má al cor, bamboleja,—y boca terrosa cau.
La claror del naixent dia—per las escletxas va entrant,
Al damunt de la cortina—una ombra hi ha dibuixat.
Las rosas teneu espinas
Y las espinas fan sanch

L' ombra aquella apar d' un home,—y pot sè 'l no déu ser ¿quí sab?
La cortina s' arrebossa—y per sota 'l rebossat
Lo patge qu' ha dut lo beyre—a poch a poch treu lo cap
Sobre 'l cor d' ella mà hi posa,—y barboteja: «ebelat »
Las rosas teneu espinas
Y las espinas fan sanch

Al costat del llit la taula,—al damunt un llum cremant,
Al costat del llum lo beyre —encara vi hi ha quedat
Lo patge hi corre, l' agafa,—y beu, beu sens respirar,
Y apres tot llensantlo crida —«Ara Déu nos jutjará »—
Las rosas teneu espinas
Y las espinas fan sanch

———

Aquell dia las campanas—totas á morts van tocar
¡Ella era de Boca-llaura,—mes ell era valenciá!

LA ESPASA DEL MORT.

No tornaréu á la casa
De vostra anyorada terra
Morréu en temps de guerra
Traspassat per aixa espasa...

—

Era ja nit y un home camí feya
Envers un bosch, á l' una ma una teya
Encesa deya. Ab fatigòs dalit
Cap dins del bosch anava, y com ne corre
Empenyuda pèl vent la fina serra
D' un pla desert, aixi se 'l veya corre
Capficat, anhelos, plé de neguit

A l' altra ma una espasa sagnentada
Duya pel mig del tall ben agafada.
¿Hónt va? ¿Qui es? ¿Quin esperit lo dú?
Arriba al bosch, veu un' alzina vella
Que té 'l tronch foradat d' una centella,
Hi puja, y al forat qu' ha fet en ella
Lo llamp, depressa hi colga son bran...

Mig riu. La espasa pren y diu: lo fica
¡Hi calá! No 's véu! — Ja està salvat! — ¡Oh rica
La troba n' ha seguit! De sort està
Baixa del arbre.— Quan del bosch muva
A eixit, un corb que dalt del arbre estava
Sent morí d' esglay, com ço mateix enduva
—Del tronch la espasa no trauré demá.—

Recula tremolós, la treu depressa
Del lloch aquell y tot lo bosch travessa
Y per un xaragall devalla al riu
¡Ai oyga va! la fica á corre-cuyta
L' arma un instant ab l' aygua mansa lluyta,
Se 'n va a fons— ja està llest! — Mes una truyta,
Ab lo soroll ja n' ha deixat son niu,

Y trayent lo seu cap damunt la clara
Aygua ne parla axís mateix — Lo d' aru
Per mi desfet tot dessegur será —
Y á la platja la treu. Ell ab lresa
Y mort d' esglay la pren, y ab rapidesa,
Portant en l' altra mà la teya encesa,
Tras, tras corrent cap á un alt mont se 'n va

Hi troba un cau, hi entra, hi fa un sot, cava,
(La espasa n' era l' eyna ab que cavava;)
Ja està llest — jo la tira á dins del clot,
La colga, aplana 'l pis, guayta, fa mig giro,
Entorn del cau tot cerclès en mira
—Ningu m' ha vist —sembla que diu quan tira
L' últim grapat damunt mateix del clot.

Un llangardaix que sobre 'l cap tenia,
Tot lo que feyn reparat ho havia,
Y quan ja està pera sortir del cau
Li diu entre — Jo la traure la terra,
Y quan lo sol s' ugu á aclarir la Terra,
La espasa trobará al cim d' esta serra —
Del clot la espasa tot depressa ell tráu.

Mes munt hi ha un volcá, vers ell s' atansa;
Allí l portan l' esglay y la esperansa;
Allí, segur, no la sentirá cexas veus
Y puja, puja, puja, al cim arriba
Res d' aquest món de que la lo tira l priva
Mira l cel, esta nuvol, la geniva
De la boca del monstre té a sos peus

La espasa de sas mans cáu aplomada,
La gola del volcá ja l' ha dragada,
Ja tot esta segur, ningú diu re
Baixa 'l mont y quan es a la pradera
Sent un remor d' infern al seu darrera,
Es lo volcá que ab sa veu ronca y fera
La crida —Al pla jo la vomitaré —

Y 'l volcá no es pas aigua, arbre, ni terra
La que te dins sols ell ho desenterra,
Présa que fa no torna, es com la Mort
Perçó plorant de rabia, ell no s detura
Ni torna enrera y tot fugint murmura
—Ans eix obstacle lo meu bras s' hi atura
Lo bras de Déu la clavará a mou cort—(1)

1 Aquesta balada, axis com també *Lo cap de cason* y *La mossa de marbre* forman part del poema que ab lo títol *Tremolor* está escrit ab lo autor. La musica que li ha al darrera de la balada que va portany á *La nuvia de marbre* al cantarlo, á cada dos versos se repeteix la tornada

LA VEU DE DEU.

I

—Lo rey me crida, senyora—y jo us tindré de deixar,
Demà a primer trench de l' alba—seré endintre de la mar.
Set galeras me hi esperan—totas plenas de soldats
La guerra n' es tant renyida—que tothom hi te que anar
Lo meu fill 'us encarrego—es per ells trigo a tornar,
Ensenyaumel á ser home—si la mort trobo al combat.—
Passan horas y mes horas—y la nit son curs no fa,
Passan horas y mes horas—y la aubada apunta ja
—¡Ay, espós, no m' deixes sola!—¡Ay, espós! ¿per qué te 'n vas?
Aquesta nit la he sentida—sel cop l' oliva cantar
¡La mar es tant enganyosa!—¡Los vents no cambian tant!—
—Esposa, ja espunta l' dia,—ja n' es hora de marxar
La claror de las escletxas—me diu que lo sol es alt.—
—Es la lluna que fa clara—Espós meu, no es hora encar.—
—Las auranetas no cantan—quan la lluna ha eixit del cau.—
—Son dos ó tres auranetas—que l' niu desfet han trobat.—
—Sento un patge que enrahona—al peu d' aqueix finestral.—
—Es que parla de amoretas—ab una cambrera á baix.—
—Sento fressa, sento l' dia,—sento renills de cavall

Quina hora es no vull saberho,—lo cor be m diu pron que es tart.
Lo pató de comnada—donanme y també m obras —
—Y o vostre fill?»«Si reposa!—No 'l toqueu, deixanlo estar
La faré al hont la besada —Deixaume'l un xich gnaytar.
Quan jo torne de la guerra—ja en bressol no dormirá —

II

«La vostra esposa festeja—y diuhen que s casará
»Vostre fill, si no m' enganyo,—avuy los dos anys ne fa
»Tothom diu que ella n es viuda—pus per mort us fan passar,
»Si trigueu gayre, bon compte,—dos marits ella tindrá.»
Quant ell ha llegit la carta—ni tant sols sab lo que 's fa,
Ne pensa en morir, en batres'—en vengarse y en matar
Mentres la carta llegia,—lo seu patge véu passar
Avuy o mas terras torno,—bon patge, tu ab mi vindrás.

III

Las campanas tocan horas —las vuyt horas han sonat
N es trista la nit si es fosca,—mes trista si no sol s' está!
La comptesa s' está sola—ab lo seu fill al costat
Los jorns en sa cambra passa—a reclos de tot esguart,
De dias la porta oberta,—de nits ben tancada en clau,
Que es trista la nit si es fosca,—mes trista si no sol s' está.
Sent tocá un cop á la porta —«Obriu! obriu!» sent cridar
La comptesa d' esglayada—ni tant sols sab lo que 's fa,
La clau al costat tenia—y hont son fill hi ha jugat
Prou busca, mes no la troba —¡Ay valgam Deu! ¿Hont será?
—Si trigueu gayre, comptesa,—a cops d' aixa m faré pas —
La porta n es esfondrada —Lo compte parlant está.
—Senyora, ¿quantas vegadas—en amors havéu pensat?—
—Dés del dia que marxareu—sols he pensat en plorar —
—¿Quantas vegadas al dia—de mi us havéu recordat?—
—Fins quan dormo ne somnio—que us hi tinch al meu costat —
—¿Y aquell anell que vaig darvos,—senyora, á qui l' haveu dat?—
—L' he perdut ja fa molts dias —¿L' heu perdut? Jo l' he trobat
Resau l' oració, senyora,—d' aquell qu' a morir se 'n va,

Que la espasa está amanada—y lo braç tambe ho está —
—¿Quin fals testimoni m llevan?»—«Déu del cel 'us ho dirá —
—Déu del cel per ella parla,—diu l' infant que al braç s' está,
La carta que 'us escrivian—la va fer vostre germá
Un jorn qu' adormida estava—l' ancli li va ser robat
Apilotin forsa llenya—y ben bé feula cremar,
Qu' dels dos sens nafra passa—aquell l' ignocent será —

La foguera ja es alsada,—la comptesa va passar
Lo germá del compte hi entra,—mes á dins s' hi va quedar

Andantino

Set anys fa que'l la guer _ ra son _ ya salçambra _ ra un di _ a ne venen no _ vas son no _ acompanyan _ sar quan la set anys se n'e _ na _ va que s'en ha _ vi _ a de pen _ sar _

rallent

[illegible] PRENSA

LO LLIBRE DELS POETAS,

CANSONER

D' OBRAS RIMADAS DELS SETGLES XII XIII XIV XV XVI XVII Y XVIII.

COM Á MOSTRA DE LA IMPORTANCIA D' AQUEST CANSONER DONEM Á SEGUIMENT LA [illegible] DE LA [illegible] EN LA QU[illegible] SE [illegible] TROBAN LOS NOMS DE TOTS LOS POETAS DE QUE [illegible] CANSONER NE DONA MOSTRA

INTRODUCCIO.

SETGLE XII.—Anfos II.—[illegible] Guilhem [illegible]—[illegible] Guerau de.—Moliqda[illegible], Lluch de.—[illegible] Ramon.

SETGLE XIII.—[illegible]—[illegible] Guillem de.—[illegible], Bernat [illegible]—[illegible]—Lull, Ramon.—Mur, Guilhem de.—Oliver, lo templari.—Pere III [illegible]—[illegible].

SETGLE XIV.—[illegible]—[illegible]—Mallol, Llorens.—March, Arnau.—March [illegible]—[illegible]—Miquel, Bernat.—Muntaner, Ramon.—Prades, Daudé de.—Pere [illegible]—[illegible] Compte de Ampurias.—Queralt, Pere de.—Turmeda, Anselm.

SETGLE XV.—[illegible]—[illegible]—Borja, Tecla de.—Bo[illegible]dores, Andreu de.—[illegible]—[illegible]—Corbera [illegible] de.—Dijas, Roderich.—[illegible]—[illegible]—Fenollar, Bernat.—[illegible] Verdanferrandis, Vicens.—[illegible]—[illegible] Vidal, Verdanvilaespanses [illegible]—[illegible]—[illegible], Joan.—Ferrando.—Figueras.—Gomes, Joan.—[illegible]—[illegible], Jaume.—Gabriel, Guillem.—Grallo, [illegible]—[illegible]—[illegible] de San Jordi.—Lull, Ramon.—March, [illegible]—[illegible]—[illegible]—Mendovella, Joan.—Moreno, Joan.—Navarro.—[illegible]—[illegible] de Balbosa.—Perot, Joan.—Pastor, Simon.—[illegible], Joan.—[illegible] Miquel.—[illegible].—Puig, Pere.—Roig, Lluis.—Roig, Jaume.—[illegible]—[illegible]—Ruy de Corella, Joan.—Rocafort, Joan.—[illegible]—[illegible]—Spanyol, Bernat.—Ser[illegible] Lleonart de.—[illegible]—[illegible]—[illegible]—Serra, Bernat.—[illegible] de [illegible]—[illegible]—[illegible], Pere.—Trafort.—Ligell.—[illegible]—[illegible], Narc[illegible].—Viana, Carles de.—[illegible]—[illegible]—Vilarrasa, Lluis de.—Volmanya, Antoni de.—Vendú.—[illegible].

SETGLE XVI.—[illegible]—[illegible]—[illegible]—[illegible] Aula, Tructons.—Cabré, Franc[illegible].—Fernand[illegible]—[illegible]—[illegible] lo Montmayor [illegible].—Giberga, Pere.—[illegible]—[illegible]—Pinells, Andreu Martí.—Pujol, Joan.—Pujades, [illegible]—[illegible]—[illegible]—[illegible] Joan.—Sobrevila.—Sempere, Geroni.—[illegible], Pere.

SETGLE XVII.—Blanch, Joseph.—[illegible] Magi.—[illegible] Pere Pau.—Ferrer, Geroni.—Fontanella, Francesco.—[illegible]—[illegible]—Romaguera, Joseph.

SETGLE XVIII.—[illegible] Francesco.—[illegible]—[illegible], Ignasi.—Puig y Blanch, Ignasi.—Ribera, Bernat.—Serra y Postius, Pere.